

нитѣ органи. Сега почватъ да се оформятъ краката и крилетѣ, а на деветия день малкото пиле изглежда истинска птица, макаръ че тѣлото му е още много малко за неговата глава. На тринадесетия день то вече има мѣхъ, но все още стои наклонено въ своята черупка. На четиринадесетия день пилецето се обръща съ глава къмъ тѣпия край на яйцето. Три дни преди излупването остатъцитѣ отъ

жълтъка се промъкватъ въ тѣлото, за да служатъ за храна презъ първитѣ дни. Сега пилецето държи главата си подъ дѣсното крилце. Малкото пространство не е вече достатъчно. Съ едно шипче, прикрепено върху края на човката, то пробива малъкъ отворъ, и новиятъ жителъ на земята излиза и кладушайки се трѣгва да се бори съ негодитѣ на живота.

Прев. П. Стамбулова

СПРАВЕДЛИВИЯТЪ СУЛТАНЪ

Живѣлъ нѣкога единъ справедливъ султанъ. Той не лежалъ по цѣль день на мекия си дюшекъ да пуши чаргеле, както правѣли другитѣ султани, а пре-

карвалъ днитѣ и нощитѣ си въ грижа за своя народъ: откривалъ болници и домове за беднитѣ, а оплаче ли му се нѣкой сиромасъ — помагалъ му.

Веднѣжъ, като се разхождалъ по морския брѣгъ край Стамбулъ, султанътъ стигналъ единъ малъкъ заливъ. Заливътъ много му харесалъ, и той заповѣдалъ да му построятъ тамъ лѣтень дворецъ, да има кжде да почива, когато се кжпе.

Дошли зидари да прегледатъ мѣстото и пресмѣтнатъ, колко дърво и камъкъ ще отиде. Отбелязали, кжде ще е сараятъ, кжде кулата, но на мѣстото, гдето трѣбвало да построятъ вратата, билъ си построилъ колиба единъ бедень рибаръ, а около нея си засадилъ лукъ и зеле, за да има, съ какво да си готви рибата.

Помолили майсторитѣ рибаря да премѣсти колибата си, а той дрѣме на слънце и дума:

— Моятъ баща е градилъ тази колиба. Въ нея съмъ се родилъ, въ нея искамъ и да умра.

Обадили майсторитѣ това на великия визиръ.

Повикалъ визирътъ стария рибаръ и му казалъ:

— Не може да стои предъ двореца на Великия Повелителъ твоята развалена колиба.